

Sí a Europa, sí al progrés social

Article de Meritxell Batet, Diputada del PSC al Congrés, publicat al diari AVUI el 18 de gener de 2005

Parlar sobre les virtuts del text que ens ofereix el Tractat pel qual s'instaura una Constitució per a Europa no és fer retòrica. La realitat és tossuda i amb el text a la mà ens adonem que la democratització amb el catàleg de drets fonamentals, la transparència amb la simplificació dels procediments, la construcció d'una Unió més social amb el reconeixement de l'economia social de mercat i la lluita contra l'exclusió social, ens apropa també a aquesta Europa somniada, descentralitzada, plurinacional en què els ciutadans comencen a tenir més protagonisme.

La nova Constitució europea també ajudarà a la consolidació de la Unió com a actor principal a nivell internacional. És imprescindible que Europa tingui un paper més gran i més definit en el marc actual de globalització, sostingut per una base normativa sòlida que el doti de legitimitat per poder crear una política exterior i de seguretat comunes i així poder defensar la pau i la justícia. Com més Europa tinguem, més força tindran els valors pels quals s'ha lluitat des de mitjans del segle XX.

Ara farà dos anys de l'atac contra l'Iraq. Ara més que mai cal trobar més equilibri entre poders perquè al món no li convé que George W. Bush dissenyi unilateralment l'ordre mundial. Europa no ha de ser un contrapoder als Estats Units, però sí un complement, sí que ha d'erigir-se en un agent internacional actiu, de pes, amb capacitat de decisió. Montesquieu -pensador europeu, per cert- va sentenciar amb les seves tesis el poder hegemònic. En política internacional la divisió de poders també és necessària.

Europa ha de fer escoltar la seva veu al món i la Constitució ho farà possible. Les noves generacions no podem obviar la memòria històrica i és la nostra obligació tenir present el procés que ens ha portat que avui nosaltres puguem decidir si apostem o no per Europa. No una Europa com a entelèquia, sinó com un

projecte polític, social i econòmic en el qual creiem, que sigui escenari de progrés indiscutible.

Per a Catalunya i per a Espanya, Europa ha estat una font de progrés indiscutible: les ajudes que ha rebut el nostre país de la UE representen, anualment, el 0,8% del PIB, han possibilitat la creació de 298.000 llocs de treball i han permès que la renda per càpita espanyola hagi pujat 18 punts en 18 anys, sense oblidar els avantatges de què molts joves han pogut gaudir, com els 170.000 estudiants espanyols que s'han beneficiat del programa d'intercanvi Erasmus.

D'altra banda, una Europa unida, tal com defensa el Tractat, és també una Europa més justa socialment i més segura: el sí a la Constitució representa dir sí als drets fonamentals dels ciutadans -igualtat entre ciutadans i ciutadanes, respecte als drets de les minories-; dir sí també significa reforçar el dret dels europeus a treballar, residir i estudiar lliurement en qualsevol país de la Unió.

Però més enllà de l'argument utilitarista, ens cal una Europa que simbolitzi una altra manera d'entendre el món, capaç d'impregnar les decisions de la comunitat internacional dels valors i dels principis propis d'una societat oberta. Aquesta és l'esperança per a molts països subdesenvolupats. No n'hi ha prou a estar satisfets de com vivim, consolant-nos dient que "la majoria viu pitjor". Hem de tenir l'ímpetu d'estendre amb solidaritat i fermesa aquest benestar. L'avorriment, l'escepticisme i la hipocresia o, en d'altres paraules, les pastilles per a l'insomni o per a la depressió són els nostres mals: combatre'ls és la nostra responsabilitat.

Molts dels que direm sí a Europa dient sí a la Constitució europea el proper 20 de febrer no volem que s'aturi un procés, el de la construcció de la Unió, que ha estat tan costós. Les regnes són a les nostres mans i dir no a Europa suposaria retrocedir fins al Tractat de Niça, paraitzar el procés de construcció europea. Però no oblidem que engrescar-nos amb Europa també és un acte de voluntat. La il·lusió, l'anhel de llibertat, l'entusiasme en la construcció de la Unió Europea és responsabilitat de tots i per això és imprescindible anar a votar el dia 20, anar

a votar sí amb el cap ben alt.

I els catalans tenim, més que ningú, l'obligació de dir sí al Tractat, perquè el catalanisme i els seus compromisos tenen alçada de mires, perquè els catalans ens estimem la nostra llengua, la nostra identitat i el nostre país. Però, més enllà, ens volem sentir reconeguts en les accions polítiques que marquen el rumb mundial i per això la Unió Europea, la Unió de tota la ciutadania que compartim aquests valors, ha de ser forta i, el que és més important, ha de mostrar-se forta, cohesionada, convençuda de la seva capacitat d'influència.

Un dels arguments que esgrimeixen els euroescèptics, els partidaris del no, és el desconeixement de la Constitució que atribueixen als ciutadans: vol dir això que hem de dir no a tot el que és desconegut?, o vol dir que hem de fer l'esforç per conèixer-ho? La complexitat mai no pot ser un argument perquè tot és complex, la nostra quotidianitat és plena de decisions difícils: quina carrera universitària escollir, quan marxar de casa, on buscar feina, quin grau de compromís tenir amb la parella, lliurar-se als sentits o estimar amb racionalitat, tenir fills o no tenir-ne...

Mai els grans reptes no han estat fàcils i Europa és un repte de dimensions inimaginables. Però aquest repte és, per a Catalunya i Espanya, sinònim de progrés econòmic i social, de benestar. Europa és una garantia per a tots. I per al món l'Europa més unida és garantia que el *cowboy* Bush deixarà de cavalcar sol, ensenyant als més oprimits les seves mortíferes pistoles. Us convido a pensar-hi.